

MİMARİ RAPOR

Bakırköy yüzyıllardır farklı inançların, farklı ırkların, farklı düşünce yapısındaki insanların birlikteliğini güçlü şekilde sürdürebildikleri; İstanbul'un banliyösü iken zamanla kent merkezlerinden biri haline dönüştüğü bir bölgedir. Proje alanının batısındaki, denizden gelen yaya aksı ve güneyindeki taşıt aksı alan çevresinde ticaretin yoğunlaştığı bir bölge olarak ortaya çıkmaktadır. Lakin mevcut sıkışık doku içerisinde bu akslar oldukça kalabalık ve sadece gelip geçilen yerlere dönüşmüştür. Proje için ayrılan alan da bu iki önemli aksın kesiştiği noktaya oldukça yakın bir konumdadır.

Bakırköy'ün mevcut dokusu incelendiğinde yapıların çeperlere yaslandığı ve kendi içlerinde iç bahçeler oluşturduğu görülmektedir. Kentteki yeşil, bu gibi yerlere saklanmıştır. Lakin bu noktalara erişim kamuya açık değildir. Bu durum tasarımın ana belirleyicisidir.

Proje alanı mevcut haliyle farklı fonksiyonlara ev sahipliği yapmaktadır. Bu fonksiyonlar içinde baskın çıkan birimler ise Demirciler Çarşısı, Karadervişağa Camii ve ona yapılan ek binadır. Öncelikle iç boşluk oluşturabilmek için belirli bir alana ihtiyaç duyulmuştur. Bunu gerçekleştirmek için de korunması gereken yapılar belirlendi. Fakat tanımsız bir boşluğun getirebileceği pek fazla mekan yok iken tanımlı, okunabilen ve farklı aktivitelere olanak sağlayan mekanlar grubu, kentlinin uğrak yeri haline dönüşme potansiyeline sahipti. Bu nedenle tıpkı Bakırköy'ün kent dokusunda görüldüğü gibi çeperlere yaslanma hali sürdürüldü fakat iç kısma belli yaklaşımlar ile adeta bütün kentliyi davet edecek şekilde geçişler açılarak kamunun erişimi yüzde yüz sağlanmış oldu. Ayrıca demirci atölyesi olarak fonksiyonlarını devam ettirmesi düşünülen Demirciler Çarşısı'nın kendine ait yeterli bir boşluğu olmamasından dolayı oluşturulan iç boşluğun devamı olarak demircilere ait ve aynı zamanda kamusal mekanla bütünleşen, belli demirci atölyelerinin de duvar izlerini koruyan bir boşluk, geçiş tasarlandı. Kotların yeniden düzenlenmesi ile birlikte, ayrı kotların olduğu, sürekli ve bütün yönlere hitap eden bir zemin kurgusu gerçekleştirilmiş oldu. Ortaya çıkan yeni yapı gruplarının da tıpkı sivil mimari örneği olan Demirciler Çarşısı'ndaki gibi eklenerek büyüme halini bir nevi yansıtabilecek şekilde tasarlanmasına gidildi. Kot düzenlemeleri ile eğitim, ticaret ve dinin bulunduğu bir meydan oluşturuldu. Böylelikle Bakırköy'ün kentsel kültürünü ve renkli kimliğini yansıtan kamusal bir alan tasarlandı. Demirciler Çarşısı için ayrılan açık alan, meydan ile buluşarak, kentli için bütüncül bir kamusal alan imkanı sunmuştur. Bunun yanı sıra çarşı içindeki dar alan basamaklarla değerlendirilerek, küçük bir toplanma alanı haline gelmiş, workshop gibi etkinlikler için kullanılabilir olacaktır. Yapıların çatısına ulaşmak için iki ayrı merdiven vardır. Yapılar da çatı kotunda birbirine köprüler ile bağlanmıştır. İhtiyaç halinde camiye ait ibadet alanı olarak kullanılmaya müsaittir. Öngörülen atölyelerde ise; iç mekandaki kot farkları, aynı anda farklı etkinliklerin yapılabilmesine olanak sağlamaktadır. Atölyeler için fonksiyon öngörüsünde bulunulmuştur fakat esnek mekanlar olarak tasarlandıkları için fonksiyonlar zamanla değişebilir, farklılaşabilir.

Özetle alana ayrı yerlerden sızma imkanı sunulmuş ve zeminde bir çok etkinliği gerçekleştirme olanağı verilmiştir. Eklenen yeni kütleler ile doku bütünlüğü korunmuş ve bu kütleler ek olmaktan çıkıp Bakırköy'ün bir parçası haline gelmiştir. Yapı grupları, farklı kültürlerle ve yaşam tarzlarına sahip kentlinin bir araya gelerek çeşitli etkinlikleri gerçekleştirmekle birlikte düşüncelerini rahatlıkla dile getirebildikleri bir Fikir Platformu haline gelmiştir.

Bu yapının, tıpkı suya atılan bir taş gibi, kentin içinde bütünüyle yayılarak zamanla görülebilecek bir değişime neden olacağına inanılmaktadır.